

Щоразу, коли я приїжджаю в гості до бабусі Солі, зі мною трапляються неймовірні пригоди. Я вже так до цього звик, що просто не уявляю свого життя без екстриму. Кажуть, що іноді навіть можна захворіти на пригодоманію. Це коли ти весь час намагаєшся вскочити у якусь страшенну халепу, а тоді мушиш рятувати власне життя.

Мені ж довелося визволяти зі смертельної небезпеки не лише себе й своїх рідних, а й усе людство. І не треба так скептично усміхатися й крутити пальцем біля скроні — я, Клим Джура, не божевільний і не брехло. Шкода, що вас не було зі мною під час останньої пригоди... А все почалося приблизно рік тому, коли я довідався про існування ТТБ — Таємного Товариства Боягузів — і став учасником фантастичних, а часом і смертельно небезпечних подій.

Ви не повірите, але найбільше мене здивувало не те, що світ ось-ось мали захопити хижі прибульці з космосу — синьоморди, які заразили більшість мешканців Землі вірусом страху. Мене вразило, що моя рідна бабуся Соля, яку я знав від народження як тиху пенсіонерку, котра вирощувала квіточки, варила борщі й пекла найсмачніші у світі пиріжки з м'ясом, виявилася геніальною вченою-винахідницею.

Так-так, вона спокійнісінько мандрувала в часі й просторі, адже ще замолоду винайшла універсальний часоліт, завдяки якому могла вберегти нашу планету від найбільших катастроф.

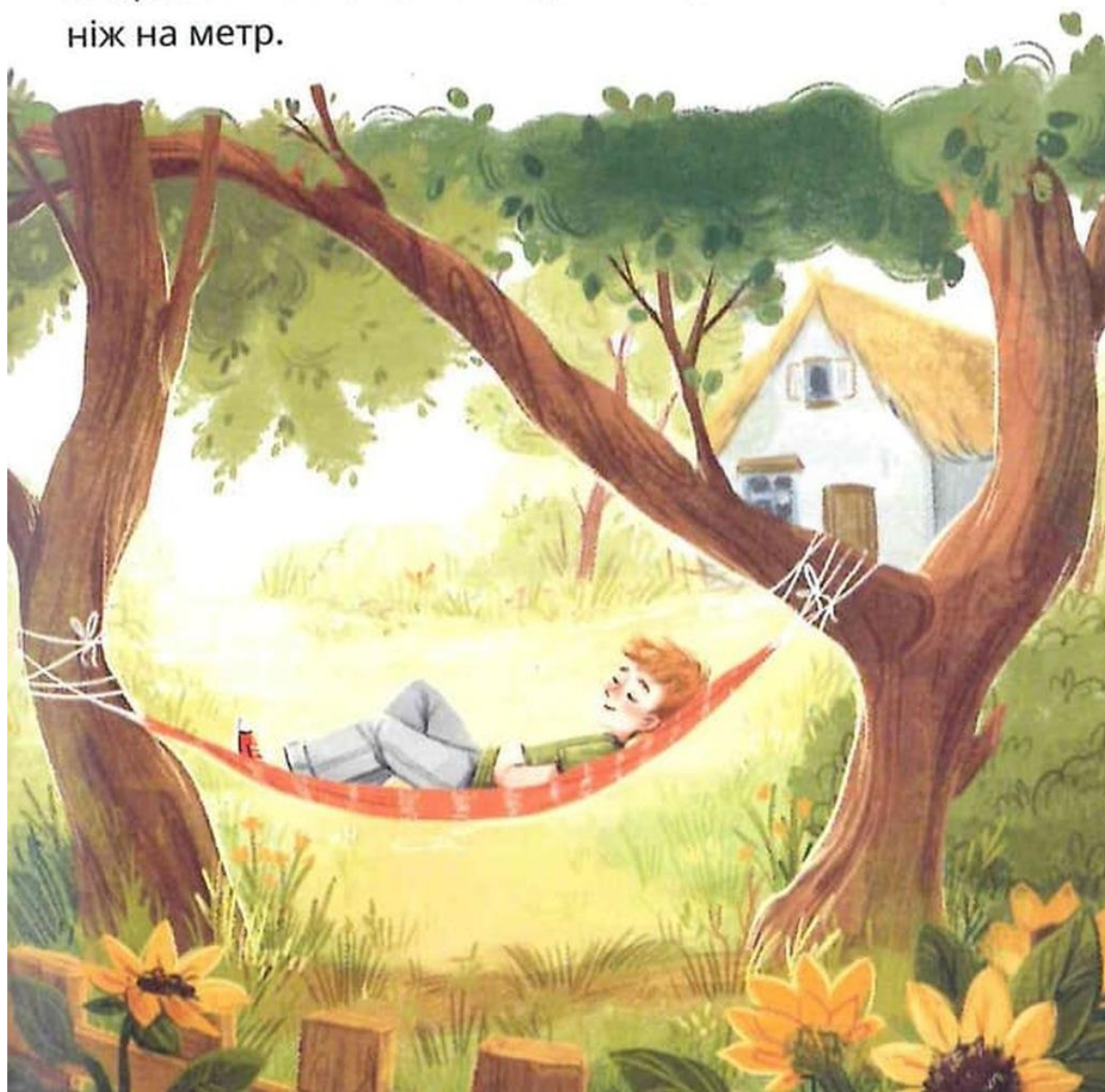
Та й мої батьки — на перший погляд, звичайні археологи, що їздили по світах, розкопуючи різні старожитні руїни — вже не перший рік виконували небезпечні завдання. Як секретні агенти ТТБ, вони були готові в будь-яку хвилину вирушити на пошуки найпідступніших злочинців і знешкодити їх.

...Із глибокої задуми мене вирвав лагідний голос бабусі, яка вийшла на ґанок свого сільського будиночка й покликала мене обідати:

— Кліме, онучку, ти знову дрімаєш у гамаку на сонці! Скільки разів я попереджала тебе, дитино, що ультрафіолет шкідливий для незахищеної шкіри. Пам'ятаєш, останнього разу, коли довелося пере-

слідувати отих бузувірів із сонячними бластерами, ти так попівся, що місяць не міг вийти на вулицю...

— Не хвилюйся, ти ж мені дала свій чудодійний і, до речі, неймовірно смердючий засіб від опіків. І я так ним намастився, що тепер мені не страшно не лише сонячне проміння, а й комарі. Усі комахи непритомніють, щойно підлетять до мене ближче ніж на метр.

— Ну гаразд, годі кепкувати з моїх наукових дослідів, — образилася моя завжди спокійна бабуся. — Корінь цієї рослини я знайшла в Канаді, високо в Скелястих горах, на березі священного озера індіанського племені крі. Колись я тобі розповім про ту свою подорож... — бабуся загадково всмінулася і, заходячи в будинок, додала вже зовсім побуденному: — А тепер мерщій мий руки — і за стіл! А то борщ і пиріжки вихолонуть.

— Зараз, бабуся, — я спробував підвестися зі зручного гамака, натягнутого між двома старими дуплавими яблунями, — аж тут почув дивний звук, що нагадав мені про події торішньої давнини.

Щось важке й мокре ляпнуло на бабусин квітник, і в мене мороз побіг по спині. Я рвучко повернувся, так що мало не випав із хисткого гамака, і побачив те, що змусило мене забути і про сонце, і про обіцяні пиріжки. Посеред розкішної клумби сиділа величезна блакитна жаба із синьою мордякою і нахабно шкірилася, дивлячись на те, як я безпорадно борсаюся в гамаку. В лапах огидне банькате створіння тримало добре мені відомий предмет — пінобластер, що вмить міг перетворити будь-яку живу істоту на липкий кокон.

Розділ 2

Іноді й звичайна муха може стати у пригоді

Якщо ви вирішили, що я злякався звичайнісінької жабки-скрекотушки, яка кумкає десь на березі ставка чи в болоті, то глибоко помилилися. Переді мною стояв бридкий блакитний покруч, завбільшки з дорослого дядька. Свого часу я добре роздивився цих синьопиких потвор, що віддалено нагадували наших земних жаб: велика ротяка з довжелезним язиком, тоненькі кінцівки, що закінчувалися пазуристими лапами з перетинками між довгими пальцями, і велике кругле пузо, яке ці космічні хижаки полюбляють набивати нашими земними комахами.

Власне, через мух, метеликів, комарів та інших кузьок синьоморди й хотіли захопити Землю. Річ у тім, що найбільшими ласощами для цих космічних лиходіїв є земні комахи — заради них синьоморди готові були перетворити все людство на своїх слухняних підданців. Проковтнувши бодай одну муху чи г'едзя, ці агресивні істоти впадали

в гіпнотичний транс. І саме цією слабкістю непереможних чужопланетян скористалися члени ТТБ. Адже, поринувши в солодкий сон, синьоморди вибовкували всі свої секретні плани.

Як виявилось, саме я, єдиний з усіх мешканців планети, розумів мову синьомордів і міг попередити своїх товаришів із Таємного Товариства Боягузів про підступні наміри космічних загарбників. На щастя, бабуся Соля створила протиотруту, яка знешкодила жахливий вірус страху, яким синьоморди заразили майже всіх землян. Здавалося, ми назавжди позбулися непроханих гостей із космосу, але, як виявилось, наша радість була передчасною...

«Треба діяти несподівано й швидко, — подумав я, намагаючись вистрибнути з гамака. — Головне, щоб ця огидна синьопика жаба не захопила бабусю!»

Чорт забирай, я геть забув, що синьоморди вміють читати думки будь-якої живої істоти, тож пузата потвора, що стояла навпроти мене з пінобластером, голосно зареготала й поклала перетинчасту лапу на спусковий гачок. Та що це? Раптом гігантська синя жаба високо підстрибнула вгору, висолопила довжелезного язика й на льоту вхопила велику муху, що саме кружляла над бабусиним квітником.

Щойно синьоморд проковтнув комаху, його банькаті очі заплющилися, він безсило осів на землю і заснув.

— Ну, Климчику, чого ж ти забарився? — бабуся визирнула з будинку, вмить зорієнтувалася в ситуації і кинулася мені на допомогу.

— Треба його зв'язати, — сказав я, врешті звільнившись із гамака й стаючи на рівні ноги.

— Ти поглянь, а я вже думала, що ми спекалися цих непроханих гостей, — примовляла бабуся, роздивляючись синьоморда, що плямкав уві сні губами й облизувався — мабуть, йому снилося, як він пожирає все нових і нових комах. — Онучку, ану, допоможи мені відв'язати від дерева гамак, він нам стане в пригоді.

За якусь хвилину ми так щільно замотали сонного синьоморда в цупку сітку гамака, що він і лапою не міг поворушити.

Розділ 3

Не ТАКА СТРАШНА ЖАБА, ЯК ЇЇ МАЛЮЮТЬ

Я вже збирався замаскувати велетенське блакитне жабисько, закидавши його свіжоскошеною травою і сухими гілками, та бабуса зупинила мене:

— Зачекай, спершу я хочу дізнатися, про що думає цей пузатий мухоїд.

Пильно дивлячись на потвору, що хропла на нашому квітнику, я зосередився — і раптом у мене в голові залунав противнучий, схожий на скрегіт залізних коліс, голос:

— Муха! Що може бути смачніше й поживніше?! Ось заради чого нас, найдосвідченіших воїнів, виврядили на цю небезпечну планету! Ми витратили рік часу й подолали три галактики, щоб потрапити до місця призначення! Адже наш перший бойовий десант повернувся скаліченим і вкритим ганьбою — горді синьоморди, які досі не знали жалощів до жодної живої істоти у Всесвіті, перетворилися на пришелепуватих слабаків. Вони весь час лізли обій-

матися, садили квіточки, насіння яких привезли із собою, й навідруб відмовилися воювати! Тьху! Ну, нічого, головне знешкодити Соломію — це вона винайшла антижаб, і не буде їй прощення!!!

Тут думки синьоморда почали плутатися, він лише повторював подумки одне слово:

— Муха! Муха! Муха! Десять... сто... тисяча... мільйон чудових смачнючих мух!!! А ще комарі, метелики, гедзі та бабки! Такого розмаїття делікатесів немає в жодній галактиці! Ця хирлява планетка — скарб для нашої синьомордівської цивілізації! Адже головна мета кожної високорозвиненої істоти — жерти досхочу! Кожне пузо має бути набитим! Гризь! Кусь! Гам! Плям!

Я переповів бабусі те, що прочитав у плутаних думках космічного прибульця, і вона скрушно похитала головою:

— Отже, моя наука не пішла їм на користь. Синьоморди виявилися хитрішими, ніж я гадала. А може, наші мухи їх так ваблять, що вони нехтують небезпеку й готові знову захопити Землю... Ну що ж, не можна гаяти часу, ситуація дуже серйозна, і сама я з нашими непроханими гостями не впораюся. Тобі, онучку, час збиратися в дорогу.

— А що робити з цим любителем мух?

